

העולם, שוכב מה? ! אמר להם, לא בית דין של מעלה מעינים בראני, שהרי אני רואה שאין אני נפן למלאך ולדין של מעלה, שאין לא כשר בני אדם. אלא זה הדין שלי, הקדוש ברוך הוא דין אותו ולא בית דין. וזה שאמר דוד בברקשו לפניו, (תהלים מ) שפטני אליהם וריבכה ריבבי. וכן שלמה אמר, (מלכים א) לעשות משפט עבדו, הוא לבדו ולא אחר.

שררי למדני,科技股份 חולה, בית דין של מעלה מסתכלים בראני; יש מהם שנוטים לכף זכות, שפראים זכותו של האדם, ויש מהם שנוטים לכף חובה, שפראים חובתו של האדם. ולא יוצא איש מן הדין כמו שהיה רוץ.

אבל מי שדן אותו הפליך העליון, ששולט על הכל - הוא טוב, ולא יכול אדם להיות בדין הנה חוץ מטוב. מה טעם? שחרי שנינו, מודתי של הפליך העליון נוטים לזכות פמי, והוא כל צד של האמונה, ובידיו לעזוב לחטאיהם וחובות. זהו שבחותם (תהלים קל) עמך הסליחה. למען תורה. עמך ולא עם אחר. ומשום זה בקשתי מלפניו שהוא יdone דין, ואני אכן בשלשה עשר פתחים לעולם הבא, ועוד, שלא עברו אותן חוץ מהאבות, ולא יהה מי שימחה בידי, שלא אתבע רשותם.

אמר רבבי שמעון מלחה, וחמו כי מרעהה, שלא כהן פמן. תנווה, ולא יכול חמד מנהון. למלא בפומיה, מרחילו רבה דהנות עלייהון. עד דהו יתבין, סליק לוין ריחין דבוסמין סגיאין, וכל חד אתינשב, עד דחמו לרבי שמעון, והוח ממלל מלין, ולא הו חמאן אחרון בר מיגניה. לבתר עידן, אמר לוין רבבי שמעון, והיה מדבר בדברים, ולא הי רואים אחרים חוץ ממנה. לאחר זמן אמר להם רבבי שמעון,

בדינאי, דהא אָנָא חַזִּי דְּלִית אָנָא מַתִּיקָה למלאכा ולדרינה דלעילא. דאנא לאו כשר בני נשא. אלא הא דינא דיל, קדשא בריך הוא דיניה, ולא כי דיניה. והיינו דאמר קוד, בבעותיה קמיה (תהלים מא) שפטני אלדים וריבבה ריבבי. וכן שלמה אמר, (מלכים א) לעשות משפט עבדו, הוא בלחודי, ולא אחרא.

דהא תנן, כשהאדם שכיב, כי דינא דלעילא מסתכלין בראני, אית מהוון דעתין לבך זכות, דאחינין זכותה דבר נש, ואית מהוון דעתין לבך חובה, דאחינין חובה דבר נש. דעתין לבך חובה, דאחינין חובה דבר בעי. ולא נפיק איניש מן דינא, כמה דהוה בעי. אבל מאן דדאיין ליה מלכא עילאה, דשליט על כויא, הוא טב, ולא יכול איניש למאי בההוא דינא, בר טב. מאי טעמא, דהא תנן, מכילוי דמלךא עילאה, נטו לזכותא תדר, והוא כוילה צד דמיהימנotta, ובידו לשבקא לחטאין וחוביין, הדא הוא דכתיב, (תהלים קל) עמק הפליחה. למען תורה, עמוק ולא עם אחר.

ובגין לך בעינא קמיה זה הוא דאין דינאי, ואנא איעול תליסטר אבבי לעלמא דאתמי, ועוד דלא אעbero לוין בר אקהטה, ולא יהא מאן דימחי בידי, דלא אתבע רשותא מהוון.

אמר רבבי שמעון מלחה, וחמו כי מרעהה, שלא כהן פמן. תנווה, ולא יכול חמד מנהון. למלא בפומיה, מרחילו רבה דהנות עלייהון. עד דהו יתבין, סליק לוין ריחין דבוסמין סגיאין, וכל חד אתינשב, עד דחמו לרבי שמעון, והוח ממלל מלין, ולא הו חמאן אחרון בר מיגניה. לבתר עידן, אמר לוין רבבי שמעון, והיה מדבר בדברים, ולא הי רואים אחרים חוץ ממנה. לאחר זמן אמר להם רבבי שמעון,